

Пол Андерсън

Да бъдеш страхливец

Преследваният кораб правеше скоковете през подпространството с абсолютно презрение към обкръжаващите го звезди и мъглявини. Патрулният кораб бе изминал повече от десетина светлинни години път, когато целта изведнъж изчезна от екраните на следящите системи.

Организираното веднага търсене не даде положителен резултат. Впрочем то не бе така настойчиво, както го изискваше ситуацията. Лигата обединяваше милиони култури; под протектората ѝ се намираха още няколко милиона цивилизации, засега изостанали в развитието си да бъдат пълноправни членове; и всяка, дори и най-дребната планета, представляваше безброй планини, равнини, долини, океани, градове, ледници и пустини, което обезмисляше претърсването им метър по метър с надеждата да се открие един единствен човек. На патрула бе известно доста малко: търсеният кораб имаше радиус на действие без дозареждане около триста парсека, но се знаеше, че той не бе спирал в нищо един от официалните космодруми в тази част на космоса.

Патрулът предложи грамадна награда за сведения, относно беглеца – някой си Самуел Уорис, жител на планетата Калдън (номер еди-кой си в Католага на Летеца), обвиняван в престъпно разпалване на война. Обявлението бе разпространено колкото се може повече. На всички агенти се заповядваше да си отворят зъркелите, да приготвят пипалата и телепатичните си органи, но в никакъв случай да не изпуснат човека, способен да превърне милиарди живи същества в радиоактивен прах. Като направи така Патрула започна да чака.

Измина година.

Първите вести за престъпника донесе някой си Джакър Тимал, капитан на търговския кораб „Ханаш“, обикалящ периферийните райони на Спиралния Куп. Капитанът бе видял Уорис и дори бе разговарял с него. Нямаше никакво съмнение. Имаше само една трудност: Уорис бе намерил убежище у крал Тунсби – варварска страна в южното полукълбо на неизвестната никому планета Руфин. Той бе получил гражданство и бе дал клетва като кралски гвардеец. Верността между суверен и слуга бе главен елемент на тунсбанския морал. Кралят никога не би предал Уорис на Патрула.

Разбира се, бравдите и стрелите не са кой знае какво в сравнение с излъчвателите. И макар Уорис едва ли ще бъде хванат жив, лесно ще бъде убит, като няколко тунсбанци могат да пострадат.

Както се вижда – нищо особено. За Патрула никак не е трудно...

Като предложи своя план за действие, доволния от себе си капитан Тимал започна да чака отговор и обещаната награда.

* * *

Уинг Айлък приближи планетата с флайтера си. Корабът увисна над облачното великолепие на фона на студеното сияние на звездите от Купа. Той мрачно се вслушваше в шумовете на работещата апаратура и очакваше, кога най-после Дрогс ще измери атмосферните параметри.

– Понася се – накрая произнесе халматиянинът. Антените му учудено се надигнаха над кръглото изпъкнало лице с малки черни очички. – защо си губиш напразно времето с разни проверки? Планетата нали е внесена в Католага.

– Подозрителен съм по природа – твърна Айлък. Но не чак толкова много.

Той бе слаб, среден на ръст, с изключително бяла кожа, която добре се съчетаваше с яркочервените му коси. Униформата му подходеше като на конте и бе на границата на позволеното от Устава.

Дрогс, внимателно премествайки осемте си крака, пренесе триметровото си зелено тяло в другия край на кабината. Масивните му трипръсти длани държаха картите.

– Да... Ето кралство Тунсба... и столицата... как и бе името? Аха, Уайнабог. Надявам се, че дивечът още е там. Тимал се кълнеше, че не е изплашил Уорис. – Дрогс въздъхна. – Аз сега ще трябва да изгубя най-малкото час преди да открия в телескопа това проклето място. А ти ще си безделничеш и ще мислиш за разни приятни неща... Съвсем като моята жена, когато е насадена да мъти яйцето.

– Единствената ми мечта е изведнъж да отменят Основната Директива.

– Шансовете са нулеви... – измърмори Дрогс. – Нулеви, докато лидер на Лигата не стане някоя не тъй кръвожадна раса, като твоята.

– По-малко ли?! Ти май искаше да кажеш „по“? „При никакви обстоятелства Патрулен не може да убие разумно същество...“ Да не дава Бог да се пристъпи... – Айлък изобрази на лицето си ужас. – И ти ни наричаш кръвожадни?

– Разбира се. За да стигне до такава крайност, расата би трябвало да има достатъчно кърваво минало... И само вид, по природа свиреп, е способен да направи такава блага заповед пълна тайна, блъфрайки със заплахата за всепланетно клане, и така да постигне целта си. Халматиянинът настига фарстака в родните гори, скача на гърба му и яде, докато той може да бяга... Но не е способен да си въобрази хладнокръвна стерилизация на цял свят с единствената цел, да предпази някого от

убийство, още повече справедливо, защото е при самоотбрана.

Приличащото на гъсеница тяло на Дрогс се изви над телескопа.

– Изчезни, Сатана... И не се опитвай да се лепнеш. – Айлък мрачно се върна към мислите си. Под хипноза мозъка му бе натъпкан с информация за Тунсба, която бяха събирали три поколения търговци. И нито един факт не изглеждаше обнадеждаващ.

Кралят бе... е, ако не абсолютен монарх, то почти такъв и то защото над обществото го поставяше законът. Подобно на другите войнствени варвари, тунсбанците изпитваха полурелигиозно уважение към буквата на закона, макар и не винаги към духа. На Патрула пречеха две точки на Кодекса:

а) кралят не дава на врага верен слуга, а се сражава за него до смърт.

б) ако кралят се сражава, то се сражава и цялото мъжко население, независимо от заплахите за собствена гибел, а също и на жените и децата.

Смъртта е по-добра от безчестието! Религията, която доста ревностно изповядваха, обещаваше разкошни небеса на всички паднали за правото дело, и съответно – ужасен ад за нарушителите на закона. Църквата бе мощна организация и набожността на поданиците не пречеше на конфликтите между нея и трона. Може, помисли Айлък, нещо да се направи чрез духовенството?

Търговците отвънка, идвайки понякога да разменят различни промишлени стоки за кожи и подправки на планетата Руфин, почти не оказваха някакво влияние на местната култура. Може би са станали причина за няколко войни и да са породили разни ереси, но като цяло туземците съхраняваха привичния си начин на живот. Основният ефект на търговците се състоеше в изчезването на свръхестествения ужас пред пришълците, които бяха така могъщи, но си оставаха смъртни. Айлък се съмняваше, че дори целият флот на Патрула не би заставил тунсбанците да отстъпят в такъв щекотлив въпрос, като предаването на Уорис.

– Това, което не мога да разбера – каза Дрогс, – защо ние да не се снижим и да засипем града с облак приспиващ газ?

Патрулният кораб бе изпратен с такава прибързаност, че Дрогс бе успял да усвои само необходимия минимум информация за ставашото; а по пътя дотук той, в съответствие с природата на вида си, акумулираше енергия – тялото му можеше да се запаси с много дни сън.

Със свободната си ръка Дрогс обходи флайтера – който бе малък, но добре екипиран: имаше различно оръжие, не само за блъф; а и

собствени работилници и лаборатории.

– Различия в обмяната на веществата – отвърна Айлък. – Познатите ни вещества, безвредни за нас, са отровни за тях, а подходящите за тях, ще убият Уорис. Парализиращите лъчи също не са пригодни – ултразвукът ще разбърка мозъците на аборигените като яйца. Струва ми се, че Уорис е избрал планетата в качеството ѝ на дупка, именно по тази причина.

– Но той не знае, че ние можем просто да кацнем и да почнем да стреляме.

– Той може да се досети. Ние пазим в тайна, правилото Патрула никого да не убива, но не е тайна, че избягваме да причиняваме вреда на свидетелите. – Айлък се намръщи. – На Калдон ще се намерят милиони хора, които ще въстанат срещу новото правителство, ако Уорис ни бъде предаден. Безразлично е, дали ще има успех или не, това ще бъде истински геноцид и голям позор за Патрула.

– Хм-м... той не може да излети от планетата без гориво. Резервоарите му трябва да са почти празни. Защо просто да не блокираме планетата и така да го лишим от възможността да купи гориво?

– Блокадата не ни дава пълна гаранция – възрази Айлък.

Дрогс за първи път участвуваше в космическа операция, до този момент бе работил само на повърхността на планетите.

– Не би било трудно да се унищожи кораба му, но известието, че Уорис е жив непременно ще стигне до Калдон. Ще последват опити да се пробие блокадата и да го отвлекат от там. Рано или късно те ще успеят. А ние сме с вързани ръце – забранено ни е да стреляме. Не, проклет да съм, ние ще го арестуваме и то бързо!

Айлък със съжаление огледа лавиците с биохимия. Ето го, например, хиптима – най-силният наркотик, произведен на намбутала. Леко боцване би повалило Уорис, а когато се събуди – с размътен мозък, без сили да помръдне от махмурлъка, но в същото време изпълнявайки всяко желание, – лесно би могло да се измъкнат от него купища полезни сведения за заговора му.

Айлък се чувствуваше по-ограничен откогато и да било в прагматическия си живот. С бластера мигновено би изпепелил цял отряд тунсбански рицари, но архаичното им оръжие не изглеждаше вече така нелепо, когато не разрешаваха да се ползува модерното.

– Свършвай по-бързо – произнесе той рязко, – трябва да се придвижим... само не питай в каква посока...

За кацане на космическите кораби бе определено място точно до

самите стени на Уайнбог. Дебелите, осеяни със зъбци и кули, сиви стени надвисваха над просторния пейзаж на полетата и далечните хълмове. Тук и там Айлък виждаше селца със сламени покриви. На два километра от града се разполагаше укрепление с по-малки размери и в центъра една единствена кула, увенчана на върха със златен кръст. Това трябваше, според разказите на търговците, да е мястото. Май се казваше абатство Гримък?

Всъщност, напълно уместно бе да се приказва за абатства, монаси, рицари и крале. В културно и техническо отношение Тунсба много приличаше на средновековна Европа.

Когато Айлък излезе навън, около кораба вече стояха няколко селяни и граждани, които пулеха очи. Той се огледа и забеляза наблизко още един космически кораб – сигурно бе на Уорис. Точно така. Спомни си описанието му. Край него имаше стража с алебарди.

Напразно опитвайки се да прогони зяпачите, Айлък чакаше официалните посрещачи. Те, дрънкайки с доспехите си, излязоха от града яхнали гърбави животни с рога и жълта козина. Следваше ги в тръст конен отряд стрелци с лък. Най-отпред тръбеше херолд в червена мантия. Делегацията приближаваше с тропот на копита и шумоленето на разветите знамена. Копията бяха вежливо вдигнати, но през прорезите в шлемовете наблюдаваха внимателни очи.

Херолдът излезе напред и се обърна към Айлък, който бе облечен в един от най-ярките си мундири.

– Приветствам те, страннико, от името на нашия повелител Морлък, крал на цяла Тунсба и защитник на Запада. Крал Морлък те кани да му бъдеш гост.

Херолдът извади меча си и го протегна с дръжката напред. Айлък трескаво пребърка на ум всички получени уроци и почеса челото си в дръжката.

Те бяха напълно хуманоидни: бледо синя кожа, виолетовите коси и късите опашки нямаха особено значение – ефектът им се свеждаше до впечатление за известна неправилност. Малко по-дългите носове, малко по-квадратните лица, коленете и лактите сгънати под странен ъгъл – туземците наподобяваха оживели карикатури. И още нещо – издаваха рязка миризма на горчица.

На всичко това Айлък не обръщаше внимание, добре съзнавайки, че за тях той изглежда и мирише не по-малко странно. Но бе срещал новобранци от Патрула, които си бяха спечелили нервни разстройства след прекарването на няколко месеца на планети с „хуманоиди до шест точки

от класификацията“.

Айлък отбеляза със сериозни тон на чист тунблански език:

– Предайте на Негово Величество моята благодарност. Аз съм високопоставения Уинг Айлък. Не съм търговец, а посланик на краля на търговците, изпратен тук с много деликатна мисия. Моля колкото се може по-бързо за среща с Негово Величество Морлък.

Церемонията продължаваше. Наложиха се да изпратят за няколко роба, които да носят впечатляващите дарове на Айлък. После му предложиха да яхне едно животно, но той отказа – търговците го бяха предупредили за тази малка шега: когато чуждоземците се качват в седлото, животните обезумяват от чуждата миризма. С подобаваша на ранга му надменност Айлък поиска носилка – неудобна и предизвикваща повдигане при пренасянето, но позволяваща да се запази достойнството. Рицарите на Уайнбог се строиха в кръг и го понесоха през вратите и нататък по паважа на улиците към приличащия на крепост дворец.

Противно на очакванията си, Айлък видя вътре не груб разкош, а изтънчено великолепие на действително красива обстановка. В залата за аудиенции се тълпяха около стотина дворяни в сияещи с всички цветове на дъгата дрехи. Те шумно разговаряха и бурно жестикулираха. Край тях сновяха слуги, като им предлагаха подноси с храна и вино. Свирише малък оркестър и скърцащата музика режеше слуха. До застиналата край стените стража стоеше редица монаси в сиви раса с качулки на главите.

Айлък мина под проблясващите копия на стражата и застана на колене пред седящия на трона си монарх. Това бе дебел човек, на средна възраст, с дълга брада, корона на главата и изваден меч на скута си. Вляво от него, на почетното място – повечето туземци бяха леваци, – стоеше възрастен мъж, избръснат гладко, с орлов нос, в червена мантия и висока, украсена със скъпоценности шапка, която завършваше с кръст на върха.

– Позволете ми, могъщи крал Морлък, да поднеса почитанията си. Аз, недостойният Уинг Айлък, пристигам отдалече, да видя Ваше Величество, пред който треперят всички народи. Аз донесох послание от моя крал и тези незначителни дарове.

„Незначителните дарове“ образуваха солидна купчина от одеала, блестящи синтетични украшения, ръчни фенерчета и мечове от титанови сплави. Намирайки се в епохата на феодализма, и следователно на войните, планетата Руфин не можеше по легален път да получава съвременни инструменти и оръжие, но вещите за бита и изделията на разкоша

не се намираха под забрана.

– Добре, сър Уинг Айлък. Седнете до мен отдясно – гласът на Морлък стана силен, и шушукането на тълпата, която бе почти замлъкнала от любопитство, мигновено се прекрати. – Нека на всички стане известно, че сър Уинг Айлък действително е мой гост. Ако някой го нарани иначе освен в законен дуел, ще оскърби и моя дом, за което Създателят ми повелява да отмъстя.

Дворяните се приближиха. Етикетът на двора не беше формализиран строго, защото един дворянин излезе напред, когато Айлък се настаняваше на високия стол. По гърба му пробягаха тръпки и на главата зашаваха косите му.

Самуел Уорис, както и останалите дворяни, бе в дрехи от цветно кадифе, украсено със скъпоценности закачени на златисти нишки. Званието на кралски гвардеец действително бе високо по ранг и даваше право на земя и собствена свита. Пред Айлък стоеше едър, мургав мъж с надменни черти на лицето и пронизателни очи. В тях проблясна огънче и Уорис направи ироничен поклон.

– А-а, сър Уинг Айлък – произнесе той на тунсбладски. – Не съм очаквал такава чест. Вие лично дойдохте за мен.

Кралят се намръщи и хвана с украсената с пръстени ръка дръжката на своя меч.

– Аз не знаех, че се познавате.

Айлък се надяваше, че усещането за внезапна празнина в стомаха не се е отразило на лицето му.

– Да милорд, Уорис и аз сме се срещали и по-рано. Фактически мисията ми се отнася до него.

– Дошъл си да го вземеш със себе си? – гласът на краля приличаше повече на ръмжене, и дворяните на Уайнбог се хванаха за кинжалите си.

– Не знам, какво ви е говорил този човек, милорд...

– Той е тук, защото враговете му завладели кралството му и са искали да го убият. Поднесе ми благородни дарове, дори една огнестрелна пушка, на които така се скъпят търговците. Той ми даде много ценни съвети. Така ние развихме армията на Раганстог и получихме от него големи контрибуции. – Очите на Морлък засвяткаха под навъсените вежди. – Тъй че знай, сър Уинг Айлък, макар и да си мой гост и аз не мога да ти нанеса вреда, сър Уорис ми е дал клетва за вярна служба. За това съм му дал злато и богати земи. Честта на семейството ми е свята... и ако ти поискаш да предадеш сър Уорис на враговете му, аз съм длъжен да те помоля да си отидеш. И когато отново се срещнем, ти ще

съжаляваш за това!

Айлък Едва не подсвирна, но навреме се сдържа. Да можеше само да измъкне бластера!... Но оръжието не представлява някаква ценност, когато зарядът е изразходван, а Уорис трябва да бъде наказан за презрението си към галактическия закон.

– Милорд! – побърза да заговори Айлък. – Не отказвам, че имах подобно желание. Но никога в намеренията на моя крал или в моите собствени не е влизало оскърблението на Ваше Величество. Искането за екстрадиране няма да Ви бъде предадено.

– Нека живеем в мир – произнесе изведнъж свещеникът, който седеше отляво на Морлък. Гласът му не бе така елеен, като думите. В абата се усещаше борец, къде-къде по-умен, по-опасен от всички горделиви дворяни наоколо. – В името на Спасителя, нека запазим запазим дружбата, нека черните мисли и Злото избягат надалече.

Морлък изруга.

– Казано честно, милорд, аз не се сърдя на посланика – усмихна се Уорис. – Потвърждавам, че той се държи рицарски и иска да служи на своя цар така добре, както аз Ви служа. Ако почтеният абат призовава за мир в този дом, аз първи ще се отзова.

– Разбира се, както е обичайно... Безбрадият хитрец мънка за мир, докато наоколо броди предателството – заръмжа Морлък. – Ти имаш прекрасни земи, абат Хулманан... така че дръж алчните си пръсти подалеч от душата ми!

– Думите Ви, милорд, насочени към мен, са без значение – кротко отвърна свещеника, – но ако са произнесени против Храма, то те оскърбят Създателя...

– Дано замръзнеш в Ада, аз съм не по-малко набожен от тебе! – изгърмя Морлок. – Аз правя жертви на Създателя, а не на затлъстелия Храм, който би се радвал да ме събори от трона!

Лицето на Хулманан потъмня, но той се здържа, сви тънките си устни и стисна костеливите си пръсти.

– Не тук е място и не сега е време да се говори за суетните мирски дела – каза той. – Аз ще направя жертва за вашата душа, милорд, и ще моля Създателя, да ви предпази от грешки.

Морлък подсвирна и заповяда да донесат виното. Айлък седеше тихо и се стараеше да не привлича вниманието, преди да спадне раздражението на краля, а после поведе разговор за разширяването на търговията.

Той не притежаваше никакви пълномощия да сключва търговски

споразумения, но просто искаше, да не го изхвърлят преждевременно от Уайнбог. Понеже се бе натъпкал с антиалергин, Айлък благоразумно се осмели да опита кралското угощение – единствено за укрепване на статута си на гост. Впрочем, Дрогс му донесе пакет храна от неприкосновенния запас, когато се появи да прислужва на „господаря“ си в предоставените му покои.

Човекът мрачно стоеше до прозореца и се наслаждаваше на величественото нощно небе с безбройните си звезди и двете си луни. Под него благоухаеше паркът, където се упражняваше нестроен дворянски хор – пирът бе още в разгара си. Няколко свещи осветяваха украсената с множество завеси стая. Навсякъде ухаеше на благовония, но ако не си руфианец, трудно може да се издържи на миризмата на меркаптан.

– Ако имахме под ръка няколко хиляди опитни патрулни – каза Айлък, – в доспехи и въоръжени с тояги, ние бихме стигнали двореца. Ех, да можеше да стане сега. Повече нищо не мога да измисля.

– Та, всъщност, какво му е лошото? – Дрогс се бе навел над бълбукащата вода на фонтанчето, непробиваемо спокоен както винаги.

– Грубо и не гарантира успеха. Тунсбанците са упорити и могат да надвият хората ни. Ако използваме танкове, то сигурно някой тъп рицар ще се окаже под веригите им. А най-важното, докато продължават неприятностите на Санатон, Патрула не може да ни предостави такива големи сили... А когато стане възможно, ще бъде вече късно. Тези проклетите търговци, май са успели да се разприказват и половината Лига знае, че Уорис е намерен. Ние трябва да очакваме опити за спасяването му в течение на една седмица. Адрес – Калдън.

– Ти спомена, че местната църква е в лоши отношения с краля. Дали е възможно да я убедим тя да ни свърши работата вместо нас? В Главната Директива не е казано, че туземци не могат да убиват туземци.

– Не... На свещениците от Храма им е позволено да се сражават само при самозащита, а тук не е прието да се нарушава закона. – Айлък се почеса по брадата. – Макар и в идеята ти да има рационално зрънце. Аз трябва...

До вратата изведнъж удариха гонг. Дрогс като гъсеница се плъзна по пода и отвори. Влезе Уорис и след него десетина воители. Извадените им от ножниците мечове просветваха в полумрака на стаята.

В ръката на Айлък се появи бластер. Като се усмихна, Уорис вдигна ръка.

– Не бързай толкова – посъветва той, – тези момчета взех със себе си само от предпазливост. Аз искам да си поговорим.

Айлък извади цигара и след две-три вдишвания я запали.

– Давай – отвърна той с безразличен тон.

– Искам да ти обърна внимание на няколко неща, това е всичко – Уорис говореше на езика на Земята. Пазачите му стояха неподвижни и не разбираха нито дума. Очите им неспокойно следяха чужденците. – Аз съм търпелив човек, но на всичко си има граница. Как мислиш, дълго ли ще търпя необосновано преследване?

– Необосновано преследване? А масовото клане на Нова Виена?

В очине на Уорис тлеше фанатизъм, но той отвърна спокойно:

– Бяха ме избрали за диктатор напълно законно. И по законите на Калдън съм действал в границите на пълномощията си. Патрулът е този, който подстрекаваше народа към революция. Патрулът сега поддържа ненавистния колониализъм на планетата ми.

– Да... така ще бъде, докато в главите на кръвожадните ти псета бъде набита поне една трезва мисъл. Ако не бяха те спрели този свят щеше да загине напълно. – Айлък кротко се усмихна. – Ти сам ще разбереш това, когато ти нормализираме психиката.

– Не можете просто така да убие човек – Уорис направи няколко крачки из стаята като тигър в клетка. – Вие преобръщате мозъка на човек, докато всичко свято до този миг стане зло, а всичко, което е презирал – добро... Не ще позволя подобно нещо да ми се случи.

– Ти си заседнал тука – каза Айлък, – знам, че корабът ти е без гориво. Между другото, ако ти се появи подобна идея, имай пред вид, че корабът ми е добре защитен. Защо ти просто не се предадеш и така да ме избавиш от излишни грижи?

Уорис се усмихна.

– Добре измислено, приятелю, но не съм чак толкова глупав. Ако Патрулът можеше да изпрати повече хора да ме арестуват така бих постъпил. Оставам тук и се хващам на бас, че спасителите от Калдън ще пристигнат преди твоите кораби.

Той посочи с пръст охраната си.

– Погледни ги! Ако имах възможност бих им заповядал веднага да те убият. Заедно с тебе и онова слузесто същество. Но не мога, защото съм длъжен да спазвам местния кодекс на честта. Ще ме изхвърлят, ако престъпя дори един от глупавите им закони. Затова пък мога да събера достатъчно голяма охрана, така че ти да не можеш да ме отвлечеш, на което всъщност разчиташ.

– Мисля над това – кимна Айлък.

– Има още една възможност, която мога да направя – извиквам те

на дуел и... те убивам.

– Стрелям добре.

– Съвременното оръжие е забранено. Страната, която е предизвикана, има правото на избор, но това трябва да бъде или меч, или брадва, или лък, или още нещо разрешено от закона им. – Уорис се разсмя. – През последната година много практикувах точно с тези оръжия. И в къщи се занимавах с фехтовка. А ти колко си тренирал?

Айлък повдигна рамене. Понеже не беше романтичен по душа, никога не бе изпитвал интерес към архаичните видове спорт.

– По ме бива да измислям разни мръсни трикове – каза той. – Да предположим, че се бием с тояги, но в моята ще бъде скрита шпага с пружина...

– Срещал съм тук подобни неща – отвърна спокойно Уорис. – Отровата е забранена, но устройстве от този тип се допускат. Въпреки това нашето оръжие трябва да бъде еднакво. Ти ще трябва да ми доставиш шпагата при първия си опит... но се съмнявам, че ще можеш. Иначе аз ще разбера, каква е работата, и ще се възползвам от същото. Уверявам те, подобна перспектива никак не ме плаши. Давам ти няколко дни да разбереш, колко ти е безнадеждна задачата. Ако заплашиш града с оръдията си или мен... какво пък и моят кораб има оръдия. Ако не изчезнеш до седмица от кралството или започнеш подозрителни действие до тогава, аз ще те извикам на дуел.

– Аз съм мирен човек – възрази Айлък, – а и за дуел са нужни двама.

– Не, тук не са нужни. Ако те оскърбя пред свидетели и ти не ме извикаш на дуел, то ще загубиш ранга си на рицар и ще бъдеш изгонен с камшици от страната. До границата пътят е дълъг, и ако те шибат до там с бич... Ти няма да стигнеш жив.

– Добре – въздъхна Айлък. – Какво искаш от мен?

– Искам, да ме оставят на спокойствие.

– Същото искат и хората с които се каниш да воюваш.

– Лека нощ – Уорис се обърна и излезе от стаята. Охраната му го последва.

Известно време Айлък мълча. Извън стените на двореца шумолеше нощният вятър на пленетата Руфин. Неизвестно защо този звук му пречеше, сякаш беше така чужд, като че ли вятърът не бе просто движение на въздуха... Може би, защото шумоляха листата на неземни дървета?...

– Нямах ли някакъв план? – измърмори Дрогс.

– Имам един – Айлък нервно впи ръце зад гърба си. – Уорис не може да знае със сигурност, че няма да го отвличам, нито ще викам подкрепление, нито ще върша нещо друго. Разчитам да блъфирам, но изглежда да той първи направи ход. Уорис иска уверение, че ще вземе със себе си в ада поне един патрулен.

– Ти можеш да изучиш местния кодекс на деулите – предложи Дрогс, – и да позволиш на Уорис да те убие по начин, който изглежда мошенически. Тогава кралят ще го изрита, а аз ще го арестувам с парализиращия лъч.

– Благодаря – каза Айлък, – твоята преданост предизвиква у мен просто умиление.

– Знам земната поговорка – продължи Дрогс. – Шегите на халматианците никога не са толкова смешни. „Страхливецът умира хиляди пъти, героят само веднъж“.

– Така е, но виждаш ли, аз, ако се съди по миналото ми, съм по-скоро страхливец. Предпочитам хиляди въображаеми смърти пред една истинска. От моята гледна точка, живият страхливец има всички преимущества пред мъртвия герой...

Айлък замълча. Челюста му увисна, после се хлопна. Той се просна в креслото, вдигна крака на перваза и поправи с пръсти червеникавите си коси.

Халматианинът се върна при фонтана и невъзмутимо продължи да пуши. Той познаваше тези признаци. Непрякото убийство понякога изглежда така дяволски очарователно, а на Патрула нищо друго не оставаше.

Независимо от претенциите си на високия ранг посланик, Айлък забеляза, че го ценяха съвсем ниско – за съпровождащ му бяха дали само един уродлив хуманоид. Но това можеше да се окаже и полезно.

Презрителните и равнодушни дворяни на Уайнбог не се интересуваха, къде се намира и на следващото утро Айлък се отправи към абатството Гримък.

Аудиенцията с Хулманан бе дадена веднага. Айлък пресече павирания двор, мина край Храма, където монаси в черни капи провеждаха впечатляващо богослужение, и влезе в голямата централна кула. Оказа се в голяма стая, която поразяваше с богатата си подредба. Завесите бяха общити със злато и сребро. Едната стена бе закрита от книжни лавици с дебели красиви томове. Абатът седеше изправен на изрязан трон от рядко дърво. Айлък направи предвидения от етикета поклон и бе поканен да седне.

Старите очи замислено го наблюдаваха.

– Какво те доведе при мен, дете мое?

– Аз съм от друг свят, ваша светлост – отвърна Айлък. – Вашата вяра познавам слабо и считам за позорно, че не съм узнал повече.

– За съжаление не ни се удаде да вкараме в правия път на Истината нито един чужденец – мрачно потвърди абатът, – с изключение на сър Уорис. Но се страхувам, че в набожността му има повече хитрост, отколкото вяра.

– Позволете ми поне да чуя, в какво вие вярвате – помоли патрулният с цялата сериозност, която успя да изобрази на дневната светлина.

Хулманан се усмихна. Слабото му синкаво лице се набразди от бръчки:

– Подозирам, дете мое, че не търсиш просто така пътя към Истина-та. Изглежда умът ти е зает от по-срочен въпрос.

– Е... – събеседниците си размениха усмивки. Глупак не би могъл да управлява абатството. Айлък отдаде заслуженото на Хулманан. Но в същото време потвърди желанието си. Трябваше цял час за изложението на това, което искаше да научи.

Тунсба бе монотеистична държава, с развита сложна теология. Ритуалите се изпълняваха емоционално, а заповедите бяха така гъвкави, че оставяха място за плътските слабости. Както и в средновековна Европа църквата представляваше мощна интернационална организация, съхраняваше знанията и постепенно цивилизоваше варварската раса. Всеки свещеник беше и монах и живееше в някакъв манастир; а всеки манастир се управляваше от настоятел, в дадения случай – Хулманан, който отговаряше пред централния Съвет в град Аухнакар. Но поради големите разстояния и бавните връзки влиянието на висшата власт бе доста незначително.

Духовенството даваше обет на безбрачие и живееше по собствени закони, със свой съд и наказания, напълно отделено от гражданското общество. Всяка дреболия от живота им, до начина на обличане и хранене, бе задължителна за всички без изключения. Обрядът на встъпване в лоното на църквата, ако приемаха кандидата, се свеждаше към една клетва, но да се излезе обратно никак не беше леко: изискваше се декрет на Съвета. Монахът нямаше нищо. Всяка негова собственост, която той бе имал преди, се връщаше на наследниците му, всеки брак, който бе сключил, автоматически се прекратяваше. Дори Хулманан не можеше да нарече дрехите на него или земите, които управляваше, своя собствени. Всичко принадлежеше на корпорацията, на абатството. И то бе

богато: столетия знатни тунбанианци му даряваха земи и пари.

Естествено, между църквата и краля съществуваше конфликт. Дватамата оспорваха властта, двамата настояваха на свой приоритет. Някои крале убиваха или затваряха своите абати, някои напротив напълно се подчиняваха на властта на църквата. Морлък се придържаше към средата – ръмжеше на Храма, но не го атакуваше.

– ... Разбирам – Айлък склони глава. – Благодаря, ваша светлост.

– Надявам се, че отговорих на всичките ти въпроси? – сухо попита абатът.

– Е... имам още няколко делови въпроси – Айлък помълча малко, като още един път прецени събеседника си. Хулманан изглеждаше така честен, че ако му предложи направо подкуп, ще бъде истинско оскърбление. Но честността може да се окаже по-отстъпчива, отколкото е прието да се мисли...

– Да? Говори без страх, дете мое. Нито една твоя дума няма да излезе вън от тези стени.

Айлък се реши.

– Както знаете, моята задача е да изпратя сър Уорис в собственото му кралство, където го чака наказание за много зли дела.

– Той заяви, че бил прав – каза уклончиво Хулманан.

– Той вярва в това. Но в името на вярата си е готов да убие повече хора, отколкото живеят на вашата планета.

– Мислих вече над това...

Айлък въздъхна дълбоко и бързо заговори:

– Храмът е вечен, нали така? Значи трябва да гледа напред със столетия. Не бива да се позволява на един човек, чиито достойнства са най-малкото съмнителни, да стои на пътя на прогреса, който може да означава спасение на хиляди души.

– Аз съм стар – каза уморено Хулманан. – Животът ми не беше така свят, както бих желал. Ако предлагаш, ние двамата да действаме заедно с взаимна изгода, така кажи.

Айлък накратко обясни, какво е замислил и завърши с думите:

– ... и земите ще ви принадлежат, ваша светлост.

– Заедно с неприятностите – допълни абатът. – Достатъчно ни са спречкванията с крал Морлък.

– Това няма да бъде така сериозно. Законът е на наша страна.

– Въпреки това честта на Храма не бива да пострада.

– Това означава, че искате повече, отколкото ви предложих?

– Да – отвърна направо Хулманан.

Айлък чакаше. Капчици пот осеяха челото му. Какво ще прави, ако абатът поиска нещо невъзможно?

Набръчканото синкаво лице стана печално.

– Твоята раса знае много – започна Хулманан. – Нашите селяни напразно си пилеят живота, като се борят с изтощената почва и сезонните нашествия на насекомите. Има ли начини да се подобри съдбата им?

– Това ли? Разбира се, че има. Да помагаме на народите, когато те искат това, е един от основните принципи на нашата политика. Моите... моят крал ще бъде радостен да изпрати тук специалисти, фермери... които да ви покажат, как...

– И още нещо... чиста алчност от моя страна. Но понякога, гледайки небето и звездите през нощите и опитвайки се да разбере разказите на търговците, че нашият свят е само пращинка, летяща през непостижима бездна... усещам болка от незнанието си, защо всичко е така устроено. – Хулманан се наведе напред от вълнение. – Възможно ли е... да се преведат няколко ваши книги по тази наука, астрономията, на тунсбански?

Айлък се смяташе за закоравял циник. По изискване на служебния дълг той често и с леко сърце нарушаваше и най-тържествените клетви. Но последното обещание възнамеряваше да изпълни, дори небесата да рухнат.

На обратния път той спря при кораба си, където Дрогс се криеше от любопитството на аборигените, и намери работа на халматианеца в работилницата.

Ако човек се хранеше само с местна храна, то той скоро би умрял в мъчителна агония. Уорис се бе погрижил за синтез на продукти в своя кораб и си похапна изобилно тази вечер. Айлък, разбира се, не бе поканен, и той мъчително дъвчеше това, което началството му си въобразяваше, че е подходящо и хранително.

След вечерята знатните придворни се събираха в централната зала, където се отдаваха на безразборно пиене. Двете камини напразно се бореа с вечерния студ. Айлък, пренебрегван от тълпата, се разхождаше насам-натам, докато не се окаже до Уорис. Беглецът беседваше с няколко рицари, а към думите му се заслушваше от трона си сам крал Морлък. Изгнанникът си повишаваше престижа, като обесняваше някои принципи на теорията на игрите, гарантиращи успех в една бъдеща война.

– ... по такъв начин, приятели, ние не можем да бъдем сигурни в победата, тъй като в битката няма определеност, но може така да си

разпределим силите, че да обезпечим най-голямата вероятност за печалба...

– Глупости! – заяви Айлък. Използваният тунсбански израз прозвуча особено оскърбително.

– Вие, значи, не сте съгласни, сър? – запита един от бароните.

– Не съвсем – отвърна патрулният. – Но аз нямам никакво желание да споря с такава тъпоглава свиня, като този безроден човек.

Уорис остана невъзмутим. Спокойният му глас произнесе:

– Надявам се, че ще си вземете думите назад, сър.

– Да, навярно така следва и да постъпя – съгласи се Айлък, – тези думи са прекалено меки. Но и така всичко е ясно; достатъчно е да погледнете на това затлъстяло лице. Сър Уорис е мръсен бърборко, чиито пороци аз дори няма да се опитам да опиша, те са в състояние и торна купчина да накарат да почервенеет.

В залата се възцари гробна тишина и само в комина на камината реवेशе пламъка. Крал Морлък се намръщи и тежко задиша, но не можеше да се намеси. Ръцете на дворяните се протегнаха към кинжалите.

– Какво искаш? – изломоти Уорис на земен език.

– Естествено – продължи Айлък на тунсбански, – щом сър Уорис не може да опровергае моите твърдения, то и да се спори с него няма за какво.

Калдонецът въздъхна.

– Аз ще ги опровергая утре сутринта направо на твоето тяло – отвърна той.

Хитроватото лице на Айлък се украси с доволна усмивка.

– Доколкото разбирам, вие ми обявявате дуел? – запита той.

– Да, сър, каня ви на дуел.

– Много добре – Айлък се огледа. Всички очи в залата бяха приковани в него. – Милорди, вие сте свидетели, че ме призовават да се бия със сър Уорис. Ако не греша, аз трябва да избира оръжието и мястото на дуела?

– В границите на правилата за единична схватка – злобно изгърмя Морлък – и никакви там разни магии и други подобни коварства.

– Няма да има никакви – поклони се Айлък. – Аз избирам за дуела моите собствени шпаги, които са по-леки от вашите мечове, но ви уверявам, че са дори по-смъртоносни от тях, ако противниците не са навлекли доспехи. Сър Уорис, разбира се, пръв ще избере шпага от предложените две. Дуелът ще стане срещу вратите на абатство Гримък.

В изборът на мястото нямаше нищо необикновено. Тежкоранения

съперник биха могли да вземат монасите при себе си на лечение, защото те бяха и местните хирурзи. На пострадалия се разрешаваше да оздравее, след което сражението се повтаряше. С проста и логическа убеденост, че враждата не бива да се разгаря, тунсбанският закон считаше дуела за официално завършен едва след смъртта на един от участниците. Интерес на присъстващите предизвика само използването на леките шпаги.

– Добре – каза ледено Уорис. Той се държеше спокойно и само Айлък можеше да се досети какви съмнения – къде е капанът? – се крият в тези очи. – Значи, утре на разсъмване.

– Абсолютно изключено! – твърдо възрази Айлък, защото никога не се събуждаше преди обед, ако това му се удаваше. – Защо заради тебе да си губя добрия сън? Ние ще се срещнем по време на третото жертвоприношение – и Айлък вежливо се поклони. – Лека нощ!

Когато се върна в своята стая, Айлък се приближи до прозореца и като преодоля с компактно противогравитационно устройство дворцовата стена се отправи към кораба си. Уорис би могъл да се опита да го убие, ако остане да ношува в двореца. Макар, най-вероятно, калдонецът да се надява на превъзходството си на фехтовач. Кое то можеше и да е факт. Възможно бе, Айлък да живее последна нощ.

Обедното слънце заливаше синкавото поле и стените на абатството с потоци ярка светлина. Пред портите се намираще широка разчистена площадка, на която вече се бе събрала тълпа придворни, които надигаха бутилки и се обзалагаха за изхода на дуела.

Пред портите, приличащи на каменни статуи на светци, чакаха абат Хулманан и десетина монаси. Крал Морлък бе възседнал преносимия си трон и гледаше мрачно; той не би благодарил на човека, който ще го лиши от полезните съвети на сър Уорис.

Прозвучаха фанфари. Айлък и Уорис излязоха напред. Дватамата бяха облечени в леки ризи и шорти. И нищо повече. Един дворянин, назначен за Майстор на Смъртта, извърши ритуален обиск на съперниците за скрито оръжие или защитни пластини, после на висок глас зарецитира кодекса на дуелите. Като свърши взе възглавницата с лежащите на нея шпаги и я протегна на Уорис.

В такива мигове зрението и слухът придобиват необикновена острота. Айлъкси помисли, че може би различава всяка тревичка около себе си – сякаш мозъкът му, докато имаше тази възможност, събираше запаси информация за обкръжаващото го. Уорис, който се намираще само на десетина метра от него, му изглеждаше като великан.

– Нека Създателят защити правия!

Отново фанфарите просвириха. Дуелът започна.

Уорис започна да се приближава без да бърза. Айлък тръгна насреща му. Остриетата се кръстосаха и застинаха, като враговете се гледаха един друг.

– Защо правиш това? – запита беглецът на земен език. – Ако имаш идиотската надежда, че ще ме убиеш, забрави я. В къщи бях шампион по фехтовка.

– Шпагите са със секрет – каза Айлък с напрегната усмивка. – Какъв? Досети се сам!

– Предполагам, че знаеш, какво е наказанието за използване на отрова? Изгаряне на клада... – в гласът на Уорис за миг се появи раздражителност. – Защо не ме оставиш на мира? Какво те е грижа за това?

– Поддържането на мира е моята работа – отвърна Айлък. – Поне за това ми плащат заплатата.

Уорис се озъби. Шпагата му стремително се метна напред. Айлък едва успя да отрази удара. Във въздуха се разнесе звън на тънка стомана.

Уорис сякаш танцуваше грациозно и агресивно, с изписана на лицето хладнокръвна решителност. Айлък отчаяно сечеше с шпагата като меч. Устата на Уорис се изкриви презрително. Той парира удара, направи крачка напред и Айлък усети болка в рамото. Тълпата се взриви от весели викове.

„Поне една драскотина! Една драскотина, преди да ме е промушил сериозно...“

По гърдите на Айлък потече нещо горещо. Раната бе повърхностна, нищо особено. Той си спомни, че е забравил да натисне копчето на дръжката на шпагата и направи това с проклятие. Очите му не успяваха да следят оръжието на Уорис. Усети още едно убождане. Уорис си играеше с него!

Противникът спокойно се отдръпна под одобрителните възгласи на аудиторията, докато Айлък си събираше силите. „Трябва да направя... дявол да го вземе, как се наричаше... измамно движение!“

Уорис се приближи до спрелия се Айлък. Патрулният направи неочаквано нападение, като се целеше в лявата ръка на противника си. Уорис блокира удара, но по някакъв начин острието на чуждата шпага успя да се промуши напред и да прободe леко противника в гърдата.

„Господи! Сега ми помогни! Дано издържа още няколко секунди!“

Стоманата се стрелна към гърлото му. Айлък едва успя да отбие

удара отдолу. На бедрото му се появи бразда. Уорис отскочи назад, така си осигури повече пространство. Айлък направи същото. Най-после забеляза, как очите на калдонецът безпомощно се запътиха някъде настрани и острието на шпагата затрепера. Да придаде на зрелището повече правдоподобност, Айлък затича към противника си и му прободде мускула на ръката. Раната бе напълно безвредна, но кръвта ентусиазирано течеше. Уорис изтърва оръжието и се заклати, като Айлък едва отскочи настрана, когато едрото тяло полетя към земята.

Дворяните викаха. Крал Морлък ревеше. Майсторът на Смъртта изтича напред и блъсна Айлък настрани.

– Според закона, не бива да се удря падналия – каза той.

– Уверявам ви... нямах такова намерение... – Айлък седна на земята и позволи на планетата да се върти около него.

Абат Хулманан и монасите се наведоха над тялото на Уорис и започнаха да го изследват с опитните си пръсти. Скоро старият свещеник вдигна глава и каза с тих глас, който въпреки това надвиши шума на тълпата:

– Раната не е смъртоносна, той ще бъде напълно здрав утре. Възможно е просто да е загубил съзнание.

– Заради някакви си там драскотини? – ревна Морлък. – Майсторе, провери оръжието на този червеносок еретик! Съмнявам се за отрова!

Айлък отпусна копчето и протегна шпагата. Докато я проверяваха, Уорис бе внесен в абатството и портите се затвориха. Майсторът на смъртта огледа и двете шпаги, поклони се леко и каза учудено:

– Милорд, няма признаци на отрова. Освен това сър Уорис пръв избра оръжието... двете са съвсем еднакви и доколкото виждам... и нима свещеникът не каза, че е ранен леко?

Айлък стана и леко се олюля.

– Нищо особено, просто той срещна достоен противник – произнесе патрулният. – Аз победих честно. Разрешете ми да се оттегля и да си превържа раните. Ще се видим отново утре...

Той с труд се добра до кораба си, където Дрогс му подаде веднага предварително приготвената бутилка шотландско уиски.

На сутринта Айлък трябваше да напрегне всичките си сили и да успее да отиде в двореца. Не че бе отслабнал, просто тези тунсбанци започваха дните си прекалено рано, ужасно рано и той не можеше да не знае, че е настъпил критичният момент в неговия план.

Посрещнаха го съдържано. От една страна знатните дворяни изпитваха уважение към него за победата над великия сър Уорис, поне в

първия рунд, а от друга – имаше място определено съмнение в честността на подвига.

Крал Морлък намръщено поздрави Айлък, но не прояви всъщност открита враждебност. Може би чакаше лекарското заключение.

Айлък намери доброжелателен събеседник и прекарваше времето си в размяна на солени шеги. Просто бе удивително, колко съвпадаха класическите образци устно творчество в тази област сред млекопитаещите видове. Но тук по-скоро се проявяваше паралелизъм на великите умове, отколкото някакво доказателство за съществуването на доисторическа Галактическа Империя.

Малко преди обяд се появи абат Хулманан. Следваха го няколко монаси в с наметнати на главите си качулки и, което бе необикновено, с оръжие в ръка. Между тях вървеше един невъоръжен монах. Свещеникът се приближи до краля и в залата се възцари тишина.

– Е, – тонът на монархът беше рязък, – какво ви води тук?

– Реших, че най-добре ще бъде, аз лично да доложам за изхода на дуела, милорд – каза Хулманан. – Това е... удивително...

– Ти искаш да кажеш, че сър Уорис е мъртав? – очите на краля засвяткаха. Той не можеше да предизвика на дуел госта си, но едва ли му бе трудно да направи така, че някой от поданиците му да оскърби Уинг Айлък...

– Не, милорд, сър Уорис е напълно здрав, неговите рани са незначителни. Но... Величието на Създателя го е докоснало... – абатът направи набожен жест. Като погледна Айлък той леко отпусна веждите си.

– Какво имаш предвид? – Морлък се напрегна и стисна мечата си на колената.

– Само това. Когато дойде в съзнание, аз му предложих да се изповядва, както винаги предлагам на ранените. Говорих му за достойнствата и святостта на живота посветен на Храма. Наполовина сериозно споменах за имашката у него възможност да се отрече от грешния свят и като встъпи в Храма, да стане наш брат. Милорд, може ли да си въобразите учудването ми, когато сър Уорис се съгласи... не, дори настояваше да предаде земите си и богатствата на абатството и готовността му веднага да даде клетва. – Хулманан насочи поглед нагоре. – Наистина чудо!

– Какво?! – изрева кралят.

Обкръженият от охрана монах неочаквано свали качулката си и под нея се показа лицето на Уорис изкривено от гняв.

– Помогнете ми! – захърка той. – Помогнете ми, милорд! Предадохме ме...

– Десет братя бяха свидетели на постъпката му и могат да се закълнат с най-люта клетва – сурово произнесе абатът. – Успокой се, братко Уорис. Ако злото отново е овладяло душата ти, аз ще ти наложа най-строгото покаяние.

– Магьосничество! – премина разтревожен шепот по дългата зала.

– Всички знаят, че магьосничеството няма сила вътре в стените на светото абатство – упрекна присъстващите Хулманан. – Не разпространявайте ереси!

Уорис безумно се озърташе сред копията и брадвите, които плътно го заобикаляха.

– Упоиха ме, милорд! – изтръгна се от Уорис. – Да, помня напълно какво съм правил, но аз бях лишен от собствената си воля... аз се подчинявах на думите на този стар дявол... – беглецът видя Айлък и изръмжа: – Хипнит!

Патрулният пристъпи напред и се поклони на краля.

– Ваше Величество! Сър Уорис пръв избра оръжието си, но ако искате да го видите отново, то е тук.

Устройството бе просто: изхвърчаща игла за подкожни инжекции; трябва само да се знае, къде се намира копчето. В работилницата на флайтера такова нещо можеше да се измайстори за час-два.

Като извади шпагата от пояса си, Айлък я подаде на краля. Морлък внимателно разгледа метала и заповяда да му донесат ръкавици. Като ги надяна, той с рязко движение счупи на две острието. Механизмът се показа пред него.

– Виждате ли? – завика Уорис. – Виждате ли отровените игли? Изгорете жив този мошеник!

Морлък се усмихна злобно:

– Така ще направим!

Вътре в Айлък всичко се напрегна. Настъпи най-критичния момент. Ако не се измъкне, чака го мъчителна смърт.

– Милорд! – започна той. – Това е несправедливо. Шпагите са еднакви, а сър Уорис избира пръв. Законът разрешава използването на скрити допълнителни части и за тях не трябва да се предупреждава.

– Отровата... – възрази Морлък.

– Но това не е отрова. Нима Уорис не е жив и то пред вас?

– Да... – почеса се краля по главата. – Какво пък, когато отново започнете да се сражавате, вие ще получите оръжие от мен.

– Монахът няма лични спорове – каза Хулманан. – Неофитът трябва да се върне в килията си за пост и молитва.

– Монахът може да бъде освободен от клетвата си при определени условия – заспори Морлък. – Аз ще се погрижа за това.

– Не, почакайте! – възкликна Уинг Айлък в най-добрите шекспировски маниери. – Милорд, аз спечелих дуела. Не може да се говори за възобновяване... не може да се сражавам с мъртъв човек.

– Спечелил ли си? – Уорис започна да се бори с яките монаси, които го държаха за ръцете. – Аз стоя тук жив и здрав и съм готов...

– Милорд – каза Айлък, – разрешете да изложа доводите си.

Веждите на краля се разтрепераха, но той се съгласи:

– Давай!

– Прекрасно – Айлък прочисти гърлото си. – Първо, аз се бих според правилата. Разбира се, във всяка шпага имаше игла, за която сър Уорис не беше предупреден, но това се позволява от кодекса. Могат да кажат, че съм го отровил, но това е клевета, защото го виждате жив и здрав. Лекарството, което използвах, действа кратко и затова не е отрова. Следователно дуелът бе честен и справедлив.

– Но не е завършен – възрази Морлък.

– Той завърши, милорд. Кога завършва дуелът? Когато един от участниците умира, което се явява пряко следствие на майсторството и храбростта на съперника му.

– Да... така е.

– Тогава аз заявявам, че Уорис е умрял: не в следствие на отравянето или на нанесената рана. Той е мъртъв, тъй като е, напомням, приел обет на монах... под влияние на моя наркотик! Клетвата му може да бъде анулирана от Съвета, но до този момент тя свързва Уорис. А монахът... няма собственост, която трябва да бъде върната на наследниците или да отиде към абатството. Жена му се смята за вдовица. Той не се подчинява на никакви граждански закони. Казано иначе, той юридически е мъртъв!

– Но аз стоя тук! – извика Уорис.

– Законът е свещен – отчетливо произнесе Айлък. – Според него ти си мъртъв. Ти повече не си сър Уорис от Уайнбог, а брат Уорис от абатство Гримък. Съвсем друга личност. Ако този факт не бъде признат, ще се обърка цялата структура на тунсбанианското общество, която се опира на пълното разделение на гражданския и религиозен кодекси. – Айлък се поклони. – Следователно, милорд, аз съм победител от дуела.

– Съгласен съм – отстъпи накрая Морлък. – Сър Уинг Айлък, ти победи. Докато си мой гост, не ще ти причиня никаква вреда... но до залез слънце ти трябва да напуснеш завинаги Тунсба. – Погледът на краля

премина на Уорис. – Не се страхувай, аз ще съобщя в съвета и теб ще те освободят от клетвата.

– Вие можете да направите това, милорд – каза Хулманан, – но докато не бъде издаден декретът, брат Уорис си остава монах и ще живее като всички други монаси. Законът не позволява никакви изключения.

– Вярно – измърмори ядно монархът. – Само няколко седмици... бъди търпелив.

– На монасите – продължи Хулманан – е забранено да си угаждат с особена храна. Ти ще ядеш от най-добрия хляб на Тунсба, братко Уорис и ще размишляваш над...

– Така аз ще умра – възкликна зашеметеният престъпник.

– Напълно е възможно, да отпътуваш в по-добрия свят – усмихна се абатът, – но аз не мога да пренебрегна закона. Наистина, аз мога да те изпратя, ако се съгласиш, със специално поръчение при краля на Галактиката, от който искам да взема няколко книги. Сър Уинг Айлък с радост ще те вземе със себе си.

Морлък не помръдваше на трона си. В залата никой на смееше да шавне. После нещо се случило в Уорис. Той няма кимна с глава. Въръжените му братя го поведоха към кораба.

Уинг Айлък вежливо благодари на краля за гостоприемството и последва новия си спътник. Повече не каза нито дума, преди пленника да не бъде благополучно окован в белезници.

Корабът излетя в космоса, и като остави Дрогс пред пулта за управление, Айлък благодушно запали великолепна пура.

– По-весело, старче! – ободри той Уорис. – Всичко ще мине добре. Ти веднага ще се почувствуващ прекрасно, когато нашите психиатри те избавят от тягата ти към убийства.

Уорис злобно го изгледа:

– Май се мислиш за герой, а Айлък?

– Бог вижда, че не! – Айлък отвори вратичката на бюфета и извади бутилка уиски. – С радост ти отстъпвам тази титла. Точно тук ти е основната грешка. Героят никога не бива да се свързва с умен страхливец!

КРАЙ

© 1956 Пол Андерсън
© 1993 Красномир Крачунов, превод от английски

Poul William Anderson
The Live Coward, 1956

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ПОСЛЕДНА ИГРА. КОСМИЧЕСКА ФАНТАСТИКА. 1993. Изд. Неохон, Пловдив и
Изд. Хермес, Пловдив. SF Трилър, No.10. Редактор съставители: Иво ХРИСТОВ,
Николай СТРАНСКИ. Превод: Иван МИНКОВ, Красномир КРАЧУНОВ. Формат:
115×165. Страници: 176.

Съдържание:

(въведение) – с.2;

Оръжието-мутант [повест], Мъри ЛЕЙНСТЪР – с.3;

Последната игра, Джо ХОЛДЕМАН – с.71;

Така любовта ни предава понякога, Фелис МАКЛЕНЪН – с.119;

Да бъдеш страхливец, Пол АНДЕРСЪН – с.141;

Реклама на сп. Други светове – с.169;

Суперигра Трилър Шанс – с.170;

Енциклопедия на световната фантастика, част II (АЛТОВ-АНТРОПОЛОГИЯ) – с. 171.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/684>]